

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 373/2014-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. M., t. č. vo väzbe, zastúpenej advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, Poštová 14, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky a práv na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Košice I sp. zn. 0 Tp 67/2013 zo 17. januára 2014 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Tpo 2/2014 z 3. februára 2014 pri rozhodovaní o jej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2014 doručená sťažnosť E. M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala v petite sťažnosti porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd uzneseniami Okresného súdu Košice I (ďalej len „dohovor“) sp. zn. 0 Tp 67/2013 zo 17. januára 2014 a Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tpo 2/2014 z 3. februára 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“) pri rozhodovaní o jej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľky doručeným ústavnému súdu 22. apríla 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 27. decembra 2013 na Krajskej prokuratúre v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu a *„ponuku na prevzatie dôveryhodnej osoby (rodičov sťažovateľky), nahradenie väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka“*.

Krajská prokuratúra jej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nevyhovela, o čom sťažovateľka bola vyrozumená prípisom sp. zn. 1 Kv 33/10 z 2. januára 2014, ktorý jej bol doručený prostredníctvom obhajkyne 7. januára 2014. Súčasne jej žiadosť bola predložená sudcovi pre prípravné konanie na okresnom súde, ktorý sťažovateľku 15. januára 2014 vypočul a následne napadnutým uznesením jej žiadosť o prepustenie z väzby zamietol, neprijal jej písomný sľub a nahradenie jej väzby ponúkanou zárukou dôveryhodnej osoby a tiež jej žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú odôvodnila podaním z 24. januára 2014, že sa nestotožňuje zo závermi okresného súdu a podľa nej je rozhodnutie okresného súdu arbitrárne, neodôvodnené a nespravodlivé.

V tomto smere v sťažnosti detailne popisuje proces rozhodovania do jej predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby (od posledného uznesenia krajského súdu zo 17. decembra 2013), keď boli vypočúvaní viacerí obvinení, a tvrdí, že v danom prípade neexistujú väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (s. 4 a s. 5), a vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľka namieta aj porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na osobnú slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru a tiež základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Porušenie týchto práv vyvodzuje z toho, že krajský súd nezohľadnil, že väzobné dôvody neboli v čase jeho rozhodovania prítomné, v dôsledku čoho jej väzba nemá zákonný podklad a krajský súd *„ukázkovo odignoroval sťažovateľkou prezentované námietky a argumenty“*.

Sťažovateľka krajskému súdu vytýka abstraktnosť, keď pod zákonný pojem *„konkrétne skutočnosti“* nesubsumoval presne vymedzené a špecifikované konania sťažovateľky, ktoré by odôvodňovali ďalšie trvanie jej kolúznej väzby, a dosiaľ sa vykonanými dôkazmi podľa nej nepreukázala žiadna spojitosť medzi ňou a ďalšími spoluobvinenými v súvislosti s trestnou činnosťou, hlavne však v súvislosti s údajným zastrašovaním. Jedinú výnimku tvorí H. D., ktorá ako jediná najprv uvádzala obavu o svoj život na základe nepriameho zastrašovania, neskôr tieto svoje obavy poprela. Sťažovateľka zároveň zdôraznila, že výpoveď spoluobvinenej H. D. podľa jej názoru nebola verifikovaná žiadnymi ďalšími dôkazmi.

Sťažovateľka tiež uvádza, že *„v danom trestnom konaní ide o daňovú trestnú činnosť, pri ktorej sú rozhodujúce listinné dôkazy a nie výsluchy svedkov či spoluobvinených“*.

K možnostiam nahradenia väzby sťažovateľka tiež poukazuje na to, že okresný súd *„sa nedostatočne vysporiadal s ňou ponúkanými možnosťami na nahradenie väzby, a to s jej písomným sľubom, nepovažoval ho za dostatočný vzhľadom na jej osobu, ani dohľadom probačného a mediačného úradníka, ktorý ani neodôvodnil...“*.

Sťažovateľka tiež namieta, že celková doba konania o jej žiadosti v trvaní 53 dní podľa jej názoru nezodpovedá požiadavke na prednostné a urýchlené vybavovanie väzobných vecí, z čoho vyvodzuje porušenie označených práv.

V petite sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom rozhodol tak, že jej základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru boli porušené napadnutými uzneseniami okresného súdu

a krajského súdu pri rozhodovaní o jej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Ďalej žiada, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vrátil vec krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Napokon žiada, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 20 000 € a náhradu trov konania v sume 331,13 €, ktoré majú podľa jej návrhu zaplatiť spoločne a nerozdielne okresný súd a krajský súd.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

1. Sťažovateľka v petite sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv na osobnú slobodu zaručených v čl. 17 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu aj tým, že o zákonnosti jej väzby nebolo rozhodnuté urýchlene, pretože rozhodovanie o jej žiadosti o prepustenie z väzby skončilo právoplatne až po 53 dňoch. Hoci presne neoznačila, ktoré ustanovenia čl. 17 ústavy mali byť porušené, ústavný súd považoval z odôvodnenia za preukázané, že namieta iba odseky 2 a 5 tohto článku.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a v čl. 5 ods. 4 dohovoru týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 4/2010). Jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchllosti sa posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, ale spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne pozri aj I. ÚS 18/03).

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľka podala 27. decembra 2013 na krajskej prokuratúre žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu a *„ponuku na prevzatie dôveryhodnej osoby (rodičov sťažovateľky), nahradenie väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka“*.

Krajská prokuratúra jej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nevyhovela a 2. januára 2014 vec predložila okresnému súdu, ktorý sťažovateľku vypočul a 17. januára 2014 napadnutým uznesením jej žiadosť o prepustenie z väzby zamietol, neprijal jej písomný sľub a nahradenie jej väzby ponúkanou zárukou dôveryhodnej osoby a tiež jej žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú odôvodnila podaním z 24. januára 2014, že sa nestotožňuje zo závermi okresného súdu, a podľa nej je rozhodnutie okresného súdu arbitrárne, neodôvodnené a nespravodlivé. Krajský súd na svojom verejnom zasadnutí 3. februára 2014 zamietol sťažnosť sťažovateľky o prepustenie z väzby a rozhodnutie doručil obhajkyni sťažovateľky 13. februára 2014, neprijal jej písomný sľub (doručený okresnému súdu až 13. januára 2014) a nahradenie jej väzby ponúkanou zárukou dôveryhodnej osoby a tiež jej žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Okrem toho krajský súd doplnil uznesenie krajského súdu tak, že podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku návrh prokurátora krajskej prokuratúry na zmenu dôvodov väzby sťažovateľky zamietol.

Vzhľadom na okolnosti danej veci a celkovú dobu rozhodovania (okresný súd a tiež aj krajský súd právoplatne rozhodli v lehote 47 dní, t. j. od 2. januára 2014, keď bola okresnému súdu predložená žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby z krajskej prokuratúry, do 17. februára 2014 (doručenie rozhodnutia krajského súdu obhajkyňi sťažovateľky), ústavný súd považuje postup všeobecných súdov z ústavného hľadiska za akceptovateľný, zodpovedajúci požiadavke neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o zákonnosti väzby tak, ako to ustanovuje čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru. (obdobne, ako rozhodol ústavný súd aj v inej veci sťažovateľky – sp. zn. I. ÚS 60/2014).

Napokon aj ESLP vo svojej judikatúre akceptoval súladnosť rozhodovania o väzbe aj v prípadoch, keď toto trvalo dlhšiu dobu, samozrejme, s prihliadnutím na okolnosti daného konkrétneho prípadu, napr. *Letellier c. Francúzsko*, rozhodnutie z 26. júna 1991, *Annuaire*, č. 207 – konanie trvalo takmer jeden a pol roka; *Navarra c. Francúzsko*, rozhodnutie z 23. novembra 1993, *Annuaire*, č. 273-B – kasačné konanie trvalo sedem mesiacov.

Vzhľadom na to, že ani na prvostupňovom súde, ani na súde druhého stupňa doba konania nepresiahla judikatúrou akceptovanú dobu jedného mesiaca väzobného konania na jednom stupni súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne I. ÚS 126/05, II. ÚS 438/2012, II. ÚS 227/2013).

2. Tú časť sťažnosti, ktorou namieta sťažovateľka porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a tiež práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom a napadnutým uznesením okresného súdu zo 17. januára 2014, vo vzťahu k ostatným námietkam sťažovateľky, t. j. že rozhodnutie okresného súdu nie je odôvodnené a je nespravodlivé, ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Právomoc ústavného súdu poskytovať ústavnú ochranu fyzickým osobám alebo právnickým osobám v konaní podľa čl. 127 ústavy pred neoprávnenými zásahmi do ich

základných práv alebo slobôd zo strany orgánov verejnej moci je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého je ústavná sťažnosť osobitným právnym prostriedkom nápravy. Na jej základe poskytuje ústavný súd ústavnú ochranu v prípadoch, ak o ochrane práv dotknutej fyzickej osoby alebo právnickej osoby nerozhoduje všeobecný súd a sťažovateľ ochranu nedosiahol ani po vyčerpaní účinných a dostupných právnych prostriedkov nápravy, na uplatnenie ktorých ho oprávňoval zákon (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Právna úprava obsiahnutá v ustanoveniach § 72 ods. 1, § 83 ods. 1 a § 185 až § 195 Trestného poriadku platného a účinného od 1. januára 2006 poskytovala sťažovateľke dostupný a účinný právny prostriedok nápravy (sťažnosť), využitím ktorého mohla dosiahnuť účinné preskúmanie napádaného uznesenia okresného súdu o zamietnutí jej žiadosti o prepustenie z väzby, o neprijatí jej písomného sľubu a nahradenia jej väzby ponúkanou zárukou dôveryhodnej osoby a tiež jej žiadosti o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Sťažovateľka aj podala sťažnosť 24. januára 2014, na základe ktorej krajský súd preskúmal správnosť výrokov uznesenia okresného súdu, pretože táto skutočnosť vyplýva z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 3. februára 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 2/2014.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka disponovala vo vzťahu k napádanému rozhodnutiu okresného súdu dostupným a účinným prostriedkom nápravy, na základe ktorého v konečnom dôsledku dosiahla jej preskúmanie krajským súdom. Vzhľadom na princíp subsidiarity nie je preto vo vzťahu k sťažovateľkou napádanému rozhodnutiu okresného súdu daná právomoc ústavného súdu.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajským súdom v súvislosti s jeho rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľky (uznesením z 3. februára 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 2/2014, proti ktorému

nie je prípustný ďalší opravný prostriedok) sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru.

3. Tú časť sťažnosti, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa uvedených článkov ústavy a práv podľa dohovoru uznesením krajského súdu z 3. februára 2014 sp. zn. 6 Tpo 2/2014, vo vzťahu k ostatným námietkam sťažovateľky, t. j. že rozhodnutie krajského súdu neobsahuje primerané a zákonom vyžadované odôvodnenie týkajúce sa dôvodov väzby [podľa sťažovateľky nie sú naplnené väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Dohovor v čl. 5 a ústava v čl. 17 sa svojím obsahom týkajú osobnej slobody jednotlivca. Rozdielom v znení týchto článkov je použitá terminológia, keď čl. 5 dohovoru výslovne priznáva právo či nárok súvisiaci s osobnou slobodou, zatiaľ čo čl. 17 ústavy takéto termíny nepoužíva, ale ustanovuje jasné limity pre štát v prípade zásahov do osobnej slobody jednotlivca.

Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou

(III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

Ústavný súd zistil, že tvrdenia sťažovateľky v tejto časti sťažnosti týkajúce sa neexistencie zákonných dôvodov väzby podľa názoru ústavného súdu sa nezakladajú na pravde (sú iba odlišné od úvah všeobecných súdov) a neexistuje žiadny zákonný a iný dôvod na to, aby do jeho odôvodnenia ústavný súd zasahoval, pretože je zrozumiteľné a ústavne akceptovateľné.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

K tomu ústavný súd uvádza, že mu neprislúcha, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti posudzoval, či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby sťažovateľky alebo akéhokoľvek iného obvineného. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Ako už ústavný súd uviedol, v rámci konania o sťažnostiach vo väzobných veciach skúma, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody obvineného väzbou. Jedným z týchto princíпов je aj zákonnosť dôvodov na vzatie obvineného do väzby.

Vychádzajúc z odôvodnenia uznesenia krajského súdu na strane 12 až strane 20 (ktorý najprv zhrnul závery okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby, dôvody sťažovateľky v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 17. januára 2014 uvedené na strane 2 až strane 10) a stanoviska krajskej prokuratúry na rozšírenie dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ústavný súd vzhľadom na svoju judikatúru konštatuje, že nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi námietkami sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom a jej označenými právami podľa ústavy a dohovoru.

Pre účely rozhodovania ústavný súd zohľadnil aj konkrétne okolnosti prípadu, ktoré mohli mať vplyv na konanie a rozhodovanie prokuratúry a súdov, že „v predmetnej trestnej veci je zatiaľ obvinených 21 osôb so škodou presahujúcou 3 a pol milióna eur“, a tiež

výpovede viacerých svedkov (H. D., P. M., M. P.), z ktorých vyplýva, že sťažovateľka pred jej vzatím do väzby tieto osoby ovplyvňovala, a z toho vyplýva dôvodná obava, že by sa takéhoto konania mohla reálne dopustiť aj v prípade jej prepustenia na slobodu.

Krajský súd v sťažnosťou napadnutom uznesení dospel k záveru o danosti dôvodov kolúznej väzby u sťažovateľky a nesplnení podmienok na jej prepustenie z väzby, neprijatí ponúkaného písomného sľubu, nahradenia jej väzby ponúkanou zárukou dôveryhodnej osoby a zamietnutí žiadosti o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Vychádzajúc z uvedených skutočností podľa záveru ústavného súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu nemohlo zasiahnuť do označených práv sťažovateľky. Úvahy krajského súdu tak po skutkovej, ako aj právnej stránke hodnotí ústavný súd ako rozumne odôvodnené, konzistentné a preskúmateľné, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti proti údajne nezákonnému, resp. neodôvodnenému uzneseniu krajského súdu odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (obdobne III. ÚS 519/2011, III. ÚS 200/2013) bez toho, aby sa bližšie zaoberal aj eventuálnym porušením čl. 5 ods. 1 dohovoru, pretože konkrétnejšie ustanovenie [príslušný odsek uvedený pod písm. a) až f)] tohto článku sťažovateľka (kvalifikovane zastúpená advokátkou) vo svojej sťažnosti petite riadne neoznačila (ústavný súd je ním viazaný podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), čo možno konštatovať aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2014